

Arrest

nr. 148 270 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2015 om 13 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die loco advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 april 2015 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit 'HIT EURODAC' blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 13 en 14 maart 2015 worden genomen in Hongarije.

1.3. Op 14 april 2015 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Hongaarse instanties.

1.4. Op 24 april 2015 stemmen de Hongaarse autoriteiten in met het verzoek tot terugname, op grond van artikel 18 (1) b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 604/2013).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 10 juni 2015 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:
(...)*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(...)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikels 3.2 en 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 07.04.2015 asiel in België. Hij legde geen identiteitsdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 13.03.2015 illegaal Hongarije binnen reisde en vervolgens op 14.03.2015 asiel vroeg in Hongarije.

Op 14.04.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Hongaarse instanties, die op 24.04.2015 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De Hongaarse instanties deelden verder mee dat de betrokkene op 14.03.2015 asiel vroeg en dat de behandeling van zijn asielaanvraag werd afgesloten vanwege het verdwijnen met onbekende bestemming van de betrokkene.

De betrokkene, een Afghaans staatsburger van Pashtoun afkomst, werd gehoord op 10.04.2015 en verklaarde dat hij Afghanistan eind 2009 zou verlaten hebben en op illegale wijze naar Iran zou zijn gereisd. Na een verblijf in Iran van een onbepaalde duur, zou betrokkene naar Turkije zijn verder gereisd. Hij zou er vijf dagen in Izmir hebben verbleven en daarna voor een niet gekende periode op een onbekende plaats. Betrokkene zou daarna met de boot naar Griekenland zijn gereisd. Hij zou er ongeveer vijf jaar hebben verbleven. Ongeveer anderhalve maand voor zijn aankomst in België zou betrokkene Griekenland hebben verlaten en zou hij naar een voor hem onbekend land zijn verder gereisd. Betrokkene zou er 1 nacht bij de politie hebben verbleven en zou daarna naar België zijn verder gereisd, waar hij naar eigen zeggen op 06.04.2015 zou zijn aangekomen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat België hem aangeraden was door een Afghaan die door de Belgische autoriteiten naar Griekenland werd gerepatriëerd. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen verzet tegen een overdracht aan Hongarije. De betrokkene verklaarde wel dat hij er geen asiel vroeg in Hongarije. De betrokkene verklaarde dat hij maar kort in Hongarije verbleef en er niet slecht werd behandeld. Betrokkene verklaart dat hij er 15 dagen in een huis van de overheid zou verbleven hebben voor de smokkelaar hem naar België bracht.

Op 10.06.2015 heeft betrokkene een schrijven van zijn advocaat meester Matthieu Lys van 09.06.2015 aangebracht, waarin gesteld wordt dat betrokkene in Hongarije gedwongen werd om zijn vingerafdrukken te laten nemen.

Betreffende het argument dat hij in Hongarije werd gedwongen tot registratie van zijn vingerafdrukken dient te worden opgemerkt dat Verordening (EG) 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar (artikel 4) of vreemdelingen vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat zijn aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 8). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 4 en artikel 8 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten.

Verder stelt zijn advocaat dat het leven voor de betrokkene in Hongarije heel moeilijk was en hij weinig te eten kreeg. Volgens zijn advocaat zou hij er geen sociaal assistent noch advocaat zijn toegewezen en werd hij niet op de hoogte gebracht van zijn rechten. In het algemeen zou de opvang in Hongarije ondermaats zijn geweest. Ook wordt door de advocaat verwezen naar de detentie van asielzoekers in Hongarije. Om deze stellingen te staven verwijst hij naar verschillende rapporten uit 2012 en 2013 (MIGSZOL, ECRE van 21 juni 2013, AEDH, Hongarije van 1 juli 2013 en Pro Asil, Border Monitoring, Hungary van maart 2012, HHC, brief information note on the main asylum-related legal changes in Hungary as of 1 July 2013 en UNHCR, Hungary as a country of asylum, april 2012).

Vooreerst stellen we vast dat betrokkene tijdens zijn gehoor van 10.04.2015 stelde dat hij maar heel kort in Hongarije verbleef en er niet slecht werd behandeld. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen met de verklaringen die hij bij zijn advocaat zou hebben afgelegd ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat zijn verklaringen oprecht zijn, wat hij bevestigde met zijn handtekening.

Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden: "UNHCR observes that Hungary no longer denies an examination on the merits of asylum claim where asylum-seekers transit through Serbia or Ukraine prior to their arrival in Hungary. Such asylum-seekers are no longer returned to Serbia or Ukraine. In addition, access to asylum procedures in Hungary has improved for those asylum-seekers returned to Hungary under the Dublin II system whose claims had not been examined and decided in Hungary (i.e. those for whom no final in-merit decision on the substance of the claim for international protection had been taken). Such asylum-seekers have access to an in-merit examination of their claims upon their return, provided they make a formal application to (re)-initiate the examination of the previously-made asylum claim. They will then not be detained and may await the outcome of their procedure in Hungary", pagina 2, alinea 1).

In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Committee opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tot 30.04.2014, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen: "Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim (pagina 21, alinea 3).

Verder lezen we in het AIDA-rapport (third update / februari 2015) dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", niet worden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld: "Asylum seekers returned to Hungary under the Dublin Regulation were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary, i.e. an in-merit negative decision - including manifestly unfounded applications - or withdrawal of the application in writing", pagina 52, alinea 3).

Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat dit wat betreft de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, niet het geval zal zijn.

Betreffende opvang meldt het AIDA-rapport dat de condities in de verschillende open opvangcentra in Hongarije wel verschillen en maakt het gewag van klachten van bewoners over de hygiëne in onder meer het centrum van Debrecen, het grootste open centrum van Hongarije, maar maakt het geen melding van significante inbreuken op hygiëne, veiligheid of het verstrekken van voedsel in de centra ("Conditions in reception centres differ. In all centres residents get three meals per day or a food allowance (only possible in Debrecen and Bicske)...in all centres regular cleaning is arranged.

Vámosszabadi and Balassagyarmat are relatively clean, in Debrecen and Bicske the residents complain about the level of cleanness. Number of toilets and showers are sufficient in all facilities”, pagina 43, alinea’s 8 en 9). Verder wordt in het AIDA-rapport gesteld dat in opvangcentra verblijvende personen drie maaltijden per dag krijgen (“Asylum seekers residing in reception centres receive accommodation, three meals per day (in some reception centres they can receive the food allowance instead, if they wish to cook for themselves), a monthly allowance for purchasing hygienic items and pocket money (once their application is referred to the in-merit procedure)”, pagina 41.).

In het algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tot 17.02.2015; Grusa Matevzic, “European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report – Hungary”, oktober 2012; UNHCR, “Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update”, december 2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we nogmaals te benadrukken dat de betrokkene tijdens zijn gehoor van 10.04.2015 stelde dat hij tijdens zijn verblijf in Hongarije opvang kreeg in een huis van de overheid en er niet slecht werd behandeld.

Bovendien wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Hongarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor geen verzet tegen een overdracht aan Hongarije. Hij stelde dat hij er maar kort verbleef en er niet slecht werd behandeld. Hij verklaarde tevens dat hij opvang kreeg in een huis van de overheid.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Hongarije, dient te worden opgemerkt dat het uit het terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten, dd. 24.04.2015, blijkt dat betrokkene in Hongarije op 14.03.2015 wel degelijk asiel heeft aangevraagd in Hongarije. De verklaringen van betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Hongarije, zijn dan ook niet als aannemelijk te beschouwen. De Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten. Verder benadrukken we dat de betrokkene stelde dat hij maar 15 dagen in Hongarije verbleef vooraleer door te reizen en geen asiel vroeg. De Hongaarse instanties deelden in hun antwoord d.d. 24.04.2015 mee dat de betrokkene snel na het indienen van zijn asielaanvraag met onbekende bestemming verdween. We zijn van oordeel dat hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene, niet geïnteresseerd in een asielaanvraag in Hongarije, meteen wilde doorreizen naar België en zich dan ook onttrok aan de Hongaarse instanties. Verder wensen we op te merken dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongarije op 14.03.2015 ingediende verzoek tot internationale bescherming nog niet definitief werd afgesloten ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Hongaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

In het schrijven van 09.06.2015 werd er door zijn advocaat gesteld dat de betrokkene vreest dat hij door de Hongaarse autoriteiten naar Griekenland zal gerepatriëerd worden gezien zijn vingerafdrukken er werden genomen in 2009. Uit het Eurodac verslag in België blijkt dat de controle van zijn vingerafdrukken geen eurodac hit opleverde voor Griekenland. Uit het AIDA rapport bovendien blijkt dat Hongarije transfers naar Griekenland reeds sinds 2011 hebben opgeschort.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor d.d. 10.04.2015 geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van

Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse autoriteiten.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughoudingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering en dient te worden geacht te zijn gericht tegen een eerste verwijderingsmaatregel. De vordering werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 3.2, eerste en tweede lid van de verordening 604/2013, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 1 en 33 van Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 1,4,6,7,18,21 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in de mate dit een verplichting tot zorgvuldigheid inhoudt, van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek. De verzoekende partij voert ook een manifeste appreciatiefout en een tegenstrijdigheid tussen de motivering van de bestreden beslissing en het administratief dossier aan.

De verzoekende partij betoogt onder meer dat de motivering van de bestreden beslissing totaal onvoldoende is, dat de verwerende partij gehouden is tot een nauwkeurig en zorgvuldig onderzoek van de elementen in haar bezit en die kunnen wijzen op een risico van een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van verwijdering van de asielzoeker. De verzoekende partij meent verder dat een zorgvuldig onderzoek van de gegevens in haar bezit, dat de verwerende partij moet uitvoeren wanneer zij een verwijdering van een persoon beoogd, zich verzet tegen een partiële en verkeerde lezing van internationale rapporten.

In casu meent de verzoekende partij dat de verwerende partij een zeer gedeeltelijke lezing heeft gemaakt van de objectieve informatie ter haren beschikking die zij citeert in haar beslissing, terwijl een waarheidsgetrouwe lezing van de verschillende rapporten duidelijk het bestaan van een reëel en niet-hypothetisch, zeker risico aantonen van een schending van artikel 3 van het EVRM voor de asielzoekers 'Dublin' die teruggestuurd worden naar Hongarije, en, in het bijzonder hen die, zoals zijzelf, een asielaanvraag hebben ingediend in Hongarije en die Hongarije hebben verlaten vooraleer een beslissing ten gronde werd genomen ten aanzien van deze asielaanvraag.

Voorts wijst de verzoekende partij erop dat de verwerende partij overweegt dat Hongarije het terugnameverzoek aanvaard heeft op grond van artikel 18 (1) b van de verordening 604/2013 wat betekent dat de asielaanvraag nog hangende is, dat deze nog niet definitief werd afgesloten en de Hongaarse autoriteiten aldus de analyse van haar dossier kunnen hervatten als zij dat wenst. De verzoekende partij meent dat deze bevestiging tegengesproken wordt door het administratief dossier en door de bestreden beslissing zelf. Zij wijst op het terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten waarin kan gelezen worden *"We kindly inform you that the above mentioned person applied for asylum in Hungary on 14.03.2015. His procedure was ceased on 30.03.2015 as he disappeared"* alsook op de bestreden beslissing waar gemotiveerd wordt: *"De Hongaarse instanties deelden verder mee dat de betrokkenen op 14.03.2015 asiel vroeg en dat de behandeling van zijn asielaanvraag werd afgesloten vanwege het verdwijnen met onbekende bestemming van de betrokkene"*. Uit deze twee elementen besluit de verzoekende partij dat haar asielaanvraag wel degelijk werd afgesloten. De verzoekende partij meent dat het feit dat de Hongaarse autoriteiten het terugnameverzoek hebben aanvaard op grond van artikel 18 (1) b van de verordening 604/2013 niet doorslaggevend is. Zij wijst erop dat zelfs indien het correct is dat dit artikel veronderstelt dat asielaanvragen ingediend in de lidstaat die aanvaardt nog hangende zijn, het een feit is dat het administratief dossier en de bestreden beslissing deze bevestiging tegenspreken. Dit betekent volgens de verzoekende partij concreet dat in geval van terugsturen naar Hongarije zij een tweede asielaanvraag zal moeten indienen die enkel zal onderzocht worden door de Hongaarse autoriteiten als zij nieuwe elementen kan voorleggen die zij nog niet kon voorleggen in de eerste asielprocedure. Deze analyse wordt volgens de verzoekende partij bevestigd in het document *"Dublin II, le règlement et l'asile en Hongrie"*, opgesteld voor de asielzoekers door de Hongaarse autoriteiten, waarna zij uit voornoemd stuk citeert. Hieruit blijkt dat de asielprocedure in Hongarije wordt beëindigd in het geval waar de persoon Hongarije heeft verlaten en de procedure werd stopgezet. Voorts blijkt dat in geval de persoon terugkeert naar Hongarije en de procedure reeds beëindigd is, een

nieuwe procedure dient ingeleid te worden, dat voor aanvaarding de persoon nieuwe en belangrijke omstandigheden of elementen dient voor te leggen die nog niet in overweging werden genomen in het kader van een vorige procedure. Er wordt uitdrukkelijk gewezen op het feit dat een nieuwe aanvraag de autoriteiten niet verhindert de persoon in kwestie te verwijderen.

De verzoekende partij meent dat uit deze informatie duidelijk blijkt, ondanks de beweringen van de verwerende partij in de bestreden beslissing en ondanks het feit dat het terugnameverzoek werd aanvaard door Hongarije op grond van artikel 18 (1) b van de verordening 6014/2013, dat haar asielaanvraag niet zal hervat worden door de Hongaarse autoriteiten en dat zij nieuwe elementen zal moeten aantonen ter ondersteuning van een tweede asielaanvraag. De verzoekende partij wijst erop dat zij geen nieuwe elementen heeft en dat haar terugsturen naar Hongarije als gevolg heeft dat haar asielaanvraag, hoewel zij Afghaan is, nooit zal onderzocht geweest zijn door een Europese lidstaat, wat tegenstrijdig is aan artikel 3 van het EVRM en artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, dat met andere woorden bij een terugsturen naar Hongarije haar asielaanvraag niet zal onderzocht worden conform de minimale Europese standaarden. De verzoekende partij wijst erop dat zij zal verwijderd worden zonder dat haar asielaanvraag werd onderzocht.

Vervolgens wijst de verzoekende partij nog op rechtspraak van een het 'Tribunal administratif de Lyon'.

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3.2. en 18.1.b van de verordening 604/2013. Tevens bevat de beslissing een zeer omstandige motivering in feite. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.2.3. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3.2.4. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing betreffende de toegang tot de asielprocedure (en de detentie) van asielzoekers, meer in het bijzonder Dublinintergkeerders, als volgt:

“De Hongaarse instanties deelden in hun antwoord d.d. 24.04.2015 mee dat de betrokkene snel na het indienen van zijn asielaanvraag met onbekende bestemming verdween. We zijn van oordeel dat hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene, niet geïnteresseerd in een asielaanvraag in Hongarije, meteen wilde doorreizen naar België en zich dan ook onttrok aan de Hongaarse instanties. Verder wensen we op te merken dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongarije op 14.03.2015 ingediende verzoek tot internationale bescherming nog niet definitief werd afgesloten (“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”). Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Hongaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.”

En:

“Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden : “UNHCR observes that Hungary no longer denies an examination on the merits of asylum claim where asylum-seekers transit through Serbia or Ukraine prior to their arrival in Hungary. Such asylum-seekers are no longer returned to Serbia or Ukraine. In addition, access to asylum procedures in Hungary has improved for those asylum-seekers returned to Hungary under the Dublin II system whose claims had not been examined and decided in Hungary (i.e. those for whom no final in-merit decision on the substance of the claim for international protection had been taken). Such asylum-seekers have access to an in-merit examination of their claims upon their return, provided they make a formal application to (re)-initiate the examination of the previously-made asylum claim. They will then not be detained and may await the outcome of their procedure in Hungary”, pagina 2, alinea 1).

In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Committee opgestelde en door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; “Asylum Information Database - National Country Report Hungary”, up-to-date tot 30.04.2014, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de “Dublin-Verordening”, toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen : “Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim (pagina 21, alinea 3).

Verder lezen we in het AIDA-rapport (third update / februari 2015) dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de “Dublin-Verordening”, niet worden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld: “Asylum seekers returned to Hungary under the Dublin Regulation were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary, i.e. an in-merit negative decision - including manifestly unfounded applications - or withdrawal of the application in writing”, pagina 52, alinea 3).

Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat dit wat betreft de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, niet het geval zal zijn.”

De verwerende partij herhaalt haar standpunt in haar nota met opmerkingen en wijst erop dat Hongarije het vluchtelingenverdrag ondertekende en partij is bij het EVRM, dat er dan ook moet van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit het vluchtelingenverdrag en het EVRM nakomt. Zij wijst erop dat het asielverzoek van de verzoekende partij door Hongarije zal behandeld worden volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België, dat Hongarije asielaanvragen net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden, dat er derhalve geen aanleiding

is om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG niet zouden respecteren. Zij wijst erop dat Hongarije eveneens onafhankelijke beroepsinstanties heeft voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering, dat indien nodig voorlopige maatregelen kunnen gevraagd worden met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het EHRM. De verwerende partij meent dan ook dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar die meent dat haar asielaanvraag niet zal onderzocht worden en dat haar asielaanvraag, bij terugkeer, geacht zal worden een tweede asielaanvraag te zijn.

3.3.2.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij terecht stelt dat uit het terugnameverzoek blijkt dat haar asielprocedure werd afgesloten in Hongarije. Dit blijkt immers niet alleen uit het terugnameverzoek van 24 april 2015 (opgesteld in het Engels: *"His procedure was ceased"*), maar wordt ook bevestigd in de bestreden beslissing: *"dat de behandeling van zijn asielaanvraag werd afgesloten"*.

Voorts blijkt dat de Hongaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij onder artikel 18.1.b van de verordening 604/2013, hetgeen inhoudt dat haar verzoek om internationale bescherming bij de Hongaarse autoriteiten nog steeds in behandeling is.

Gelet op de gevolgen van het indienen van een 'navolgende aanvraag' (*'subsequent application'*) in Hongarije, zoals hierna zal blijken, is de vraag *in casu* of onder *"the procedure was ceased as he disappeared"*, in tegenstelling tot wat volgt uit artikel 18.1.b van verordening 604/2014 (de aanvraag is nog in behandeling), kan begrepen worden dat de zaak gesloten is en de asielaanvraag van de verzoekende partij bij overdracht naar Hongarije beschouwd zal worden als een navolgende asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat 'de handleiding voor asielzoekers in Hongarije' die de verzoekende partij toevoegt aan haar verzoekschrift, niet gedateerd is en de Dublin II-Verordening betreft alsook dat nergens uit blijkt dat deze handleiding nog steeds gebruikt wordt in Hongarije of dat de erin opgenomen aanwijzingen nog van toepassing zijn. Zodoende kan deze handleiding *in casu* niet nuttig zijn voor het beoordelen van de voormelde vragen.

Daarentegen verwijst de verwerende partij, betreffende de toegang tot de asielprocedure, naar het *'Asylum Information Database – National Country Report Hungary'* up-to-date februari 2015. Dit rapport bevindt zich in het administratief dossier en betreft het meest recent voorliggende stuk in de zaak.

3.3.2.6. Uit voormeld rapport blijkt omtrent de procedure inzake Dublinterugkeerders wat volgt:

"Until January 2013, there were serious obstacles for asylum seekers who were transferred back from another State to Hungary to re-access the asylum procedure. Asylum seekers returned under a take back procedure were not automatically considered by the Hungarian authorities as asylum seekers. They had to re-apply for asylum once they returned to Hungary. Applicants were required to show new elements in support of their claims, which they could not have raised in their initial applications. Subsequent applications did not trigger automatic suspension of returns, if the OIN or a court in its previous decision decided that non-refoulement grounds were not applicable. The term "subsequent" referred to an application submitted once a previous asylum procedure has been closed with a final decision or has been discontinued, i.e. closed without a decision on the merits of the claim, e.g. because the person absconded during the processing of their application. In most cases, upon return to Hungary, the issuance of a deportation order was automatically followed by administrative detention. As a result, asylum seekers transferred to Hungary under the Dublin Regulation were generally not protected against deportation to third countries, even if the merits of their asylum claims had not yet been examined."

(Vrije vertaling: Tot januari 2013 waren er ernstige hindernissen voor asielzoekers die teruggestuurd werden van een andere lidstaat naar Hongarije om terug toegang te krijgen tot de asielprocedure. Asielzoekers die terugkeerden ten gevolge van een terugnameprocedure werden door de Hongaarse autoriteiten niet automatisch beschouwd als asielzoekers. Zij moesten opnieuw een aanvraag indienen eenmaal terug in Hongarije. Het werd vereist dat de asielzoekers nieuwe elementen aantoonden die hun aanvraag ondersteunden, welke zij niet hadden kunnen opwerpen in hun oorspronkelijke aanvraag. De navolgende aanvraag leidde niet automatisch tot schorsing van de verwijdering wanneer de OIN of de rechtbank in haar vorige beslissing oordeelde dat non-refoulement gronden niet van toepassing waren.

De term navolgend wees op een aanvraag nadat een vorige asielaanvraag werd afgesloten met een definitieve beslissing of niet werd voortgezet, zijnde afgesloten zonder een beslissing over de grond van de aanvraag, bijvoorbeeld omdat een persoon verdwenen was tijdens het behandelen van zijn aanvraag. In de meeste gevallen, wanneer een persoon terugkwam in Hongarije, werd het afleveren van een verwijderingsbevel automatisch gevolgd door een administratieve vasthouding. Daardoor waren asielzoekers die teruggestuurd werden naar Hongarije onder de Dublin Verordening in het algemeen niet beschermd tegen verwijdering naar derde landen, zelf indien de gronden van hun asielaanvraag nog niet werden onderzocht.)

Before the changes in January 2013, even though a Dublin returnee was accepted into the asylum procedure, his application might not have been examined on the merits when they had originally arrived in Hungary via Serbia, which the OIN considered a safe third country. In such cases the asylum application was rejected at the admissibility stage and deportation to Serbia ordered by OIN was carried out. The result of this policy was that asylum seekers were returned to Serbia without an in-merit examination of their claim in any EU Member State. However, in autumn 2012, the OIN changed its position, and no longer considers Serbia a safe third country.

(Vrije vertaling: Voor de wijzigingen in januari 2013, zelfs indien de Dublinterugkeerder toegelaten werd tot de asielprocedure, was het mogelijk dat de aanvraag niet onderzocht werd op zijn gronden wanneer de persoon oorspronkelijk aangekomen was in Hongarije via Servië, wat de OIN beschouwde als een veilig derde land. In dergelijke zaken werd de asielaanvraag verworpen in de ontvankelijkheidsfase en werd de verwijdering naar Servië bevolen door OIN, uitgevoerd. Het resultaat van dergelijk beleid was dat asielzoekers teruggestuurd werden naar Servië zonder een ten gronde onderzoek van hun aanvraag door een EU lidstaat. In augustus 2012 echter veranderde de OIN haar beleid en werd Servië niet langer beschouwd als een veilig derde land)

Following the changes in legislation, taking effect in January 2013, deportation can no longer be imposed on asylum seekers during the asylum procedure. Between January and July 2013 they could not be detained to ensure the execution of the deportation order when they submitted their first asylum application immediately upon apprehension; in practice this was before the end of their first interview undertaken by the police. Asylum seekers, who were returned to Hungary under the Dublin Regulation, were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary. From 1 July 2013, pursuant to Act XCIII of 2013, the Asylum Act provides for "asylum detention". These amendments provide the grounds for detention of asylum seekers, applicable also to those who submit their first asylum application immediately upon apprehension or return in the Dublin procedure.

(Vrije vertaling: Ten gevolge van de wijzigingen in de wetgeving, welke in werking zijn getreden in januari 2013, kan verwijdering niet langer opgelegd worden aan asielzoekers gedurende de asielprocedure. Tussen januari en juli 2013 konden asielzoekers niet vastgehouden worden om de tenuitvoerlegging van de verwijdering te verzekeren wanneer zij hun eerste asielaanvraag indienen onmiddellijk na aanhouding, in de praktijk was dit voor het einde van hun eerste interview afgenomen door de politie. Asielzoekers, die terugkeerden naar Hongarije onder de Dublin Verordening, werden niet vastgehouden tenzij ze reeds een afgesloten zaak hadden in Hongarije. Vanaf 1 juli 2013 voorziet de asielwet 'asieldetentie'. Deze wijzigingen voorzien de gronden voor vasthouding van asielzoekers zijn ook van toepassing op hen die een eerste asielaanvraag indienen onmiddellijk na aanhouding of terugkeer in de Dublin procedure.)

Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim. However, if an applicant submits their application after a withdrawal of a previous application (tacitly or in writing) and the subsequent application is found inadmissible or manifestly unfounded, judicial review against this decision does not trigger automatic suspension of return. Judicial review against rejection or dismissal of subsequent applications submitted after a final refusal or final discontinuation of the procedure also does not have a suspensive effect, if the Hungarian authority or court decided that the prohibition of refoulement was not applicable.

(Vrije vertaling: De Dublinterugkeerders worden nu toegang tot de asielprocedure en een volledig onderzoek van hun aanvraag verzekerd. Echter, als een asielzoeker een aanvraag indient na intrekken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of geschreven) en de navolgende aanvraag ontoelaatbaar of manifest ongegrond wordt bevonden, leidt gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch tot de schorsing van de terugkeer. Gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering of een definitieve niet-

verderzetten van de procedure heeft geen schorsend effect, als de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refolement niet van toepassing was.)

Hungary does not properly apply the last paragraph of the Article 18(2) of the Dublin III Regulation. If a person left Hungary after their asylum application was rejected and the person did not appeal, the third paragraph of Article 18(2) of Dublin regulation is applied but only if the person returns still in time for making an appeal. The OIN therefore considers a decision final if the deadline for appeal has passed and would not give the applicant the possibility to initiate the appeal despite the expiration of the deadline (contrary to the third paragraph of Article 18(2) of Dublin III Regulation). This is particularly problematic in case the rejection was issued in absentia and therefore the person did not even know about it and could not appeal. Such returnees will have to submit a subsequent application and they would not be entitled to reception conditions. Moreover, according to the Section 54(3) of the Asylum Act, in case their subsequent application is discontinued or rejected, the appeal against the discontinuation or rejection does not have a suspensive effect on their removal from the country.

(Vrije vertaling: Hongarije past de laatste paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III Verordening niet correct toe. Als een persoon Hongarije verlaten heeft nadat haar asielaanvraag verworpen werd en de persoon geen beroep instelde, wordt de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin verordening toegepast maar alleen als de persoon terugkeert tijdens de beroepstermijn om een beroep in te dienen. De OIN beschouwdt een beslissing als definitief als de beroepstermijn verstreken is en zal de aanvrager geen mogelijkheid geven om een beroep te initiëren ondanks het verlopen van de termijn (strijdig met de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III Verordening). Dit is vooral problematisch in zaken waar de verwerping werd uitgesproken in afwezigheid en de persoon hiervan aldus niet op de hoogte was en geen beroep kon instellen. Dergelijke terugkeerders zullen een navolgende aanvraag moeten indienen en zij zullen geen recht hebben op opvangmogelijkheden. Meer nog, (...), in het geval hun navolgende aanvraag niet wordt verdergezet of verworpen worden, heeft de beroepsprocedure hiertegen geen schorsende werking ten aanzien van hun verwijdering van het land.)"

3.3.2.7. Uit voormelde informatie blijkt, zoals de verwerende partij ook aanhaalt in de bestreden beslissing, dat Dublinterugkeerders nu toegang tot de asielprocedure krijgen alsook dat er een volledig onderzoek van hun asielaanvraag is. De verwerende partij is dan ook van mening dat er geen reden is om aan te nemen dat dit voor de verzoekende partij, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was een definitieve beslissing, niet het geval zal zijn.

Echter gaat de verwerende partij voorbij aan de volgende zinnen van de desbetreffende paragraaf waaruit blijkt dat als een asielzoeker een aanvraag indient na intrekken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of geschreven) en de navolgende aanvraag ontoelaatbaar of manifest ongegrond wordt bevonden, gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch leidt tot de schorsing van de terugkeer. Gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetting van de procedure heeft geen schorsend effect, als de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refolement niet van toepassing was.

Uit deze paragraaf blijkt *prima facie* dat een stilzwijgende of geschreven intrekking van de aanvraag mogelijk is en dat na een dergelijke intrekking, een aanvraag beschouwd wordt als een navolgende aanvraag, alsook dat een navolgende aanvraag kan na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetting.

Hoewel het niet duidelijk is wat onder een 'gesloten zaak' dient begrepen te worden, wordt in het AIDA-rapport aangegeven dat er sprake is van een navolgende asielaanvraag na een definitieve niet-verderzetting van de procedure alsook na een stilzwijgende of geschreven intrekking van de aanvraag. Hieruit blijkt dat een navolgende asielaanvraag mogelijk is zonder dat een ten gronde onderzoek van het asielrelaas is gebeurd naar aanleiding van de eerste asielaanvraag.

Verder blijkt uit het voormelde AIDA-rapport ook:

"In the following cases subsequent applicants do not have a right to reception conditions and the right to work as other asylum seekers:

- ☐ *subsequent application submitted after discontinuation (tacit or explicit) of the previous application is found inadmissible or manifestly unfounded;*
- ☐ *subsequent application submitted after final rejection of the previous application;*

□ *subsequent application submitted after discontinuation (tacit or explicit) of the previous application and the Hungarian authority or court in its latest decision so decided that the prohibition of refoulement was not applicable.*

(Vrije vertaling: in de volgende gevallen hebben personen met een navolgende asielaanvraag geen recht op opvang en werk zoals andere asielzoekers:

- de navolgende aanvraag werd ingediend na niet-verderzetting (stilzwijgend of expliciet) van een vorige aanvraag die onontvankelijk of manifest ongegrond wordt bevonden;
- de navolgende aanvraag ingediend na finale verwerping van de vorige aanvraag;
- de navolgende aanvraag ingediend na niet verderzetten (stilzwijgend of expliciet) van een vorige aanvraag waarbij de Hongaarse autoriteiten of rechtbank in de laatste beslissing oordeelden dat het verbod van refoulement niet van toepassing was)."

Gelet op de (gebrekkige) informatie over de procedure inzake Dublinterugkeerders in Hongarije, over wat dient begrepen te worden onder een 'gesloten zaak' en wanneer een aanvraag van een Dublinterugkeerder wordt beschouwd als een navolgende aanvraag alsook wat onder meer dient begrepen te worden onder 'niet-verderzetting', en gelet op de informatie in het terugnameakkoord dat stelt dat de asielprocedure van de verzoekende partij werd stopgezet, stelt de Raad vast dat de verwerende partij er *prima facie* niet zonder meer kon van uitgaan dat de aanvraag van de verzoekende partij nog geen voorwerp uitmaakte van een definitieve beslissing, zodat de bestreden beslissing gesteund op dergelijke veronderstelling, gebrekkig is.

3.3.2.8. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar een rapport van het UNHCR van december 2012 waaruit blijkt dat asielaanvragen van Dublinterugkeerders die nog niet onderzocht en beslist werden in Hongarije, zijnde de zaken waarvoor nog geen definitieve ten gronde beslissing over de grond van de aanvraag tot internationale bescherming werd genomen, onderworpen worden aan een ten gronde onderzoek bij hun terugkeer, indien zij een formele aanvraag tot het hervatten van het onderzoek van hun eerder ingediende aanvraag indienen, stelt de Raad vast dat het AIDA-rapport van recentere datum is zodat de verwerende partij niet dienstig naar het rapport van het UNCHR inzake kan verwijzen, nu de erin opgenomen informatie genuanceerd wordt in het AIDA-rapport. In zoverre de verwerende partij, betreffende de toegang tot de procedure, verwijst naar het AIDA-rapport (up-to-date tot 30.04.2014) stelt de Raad vast dat zij zich niet baseert op de recentste versie van dit rapport, hoewel blijkt dat zij kennis heeft van de meer recente versie, zoals blijkt uit de bestreden beslissing zelf en de stukken van het administratief dossier. Voorts indien dit enkel een materiële vergissing betreft en de verwerende partij wel degelijk naar het meest recente AIDA-rapport wenste te verwijzen, herhaalt de Raad dat zij zich beperkt tot de lezing van de zin "*Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim*", doch voorbijgaat aan de volgende zinnen in de desbetreffende paragraaf. In zoverre de verwerende partij verwijst naar het AIDA-rapport betreffende het opsluiten van asielzoekers wanneer hun aanvraag volledig behandeld is waarbij uiteengezet wordt wat een volledige behandeling is, (*i.e. an in-merit negative decision - including manifestly unfounded applications - or withdrawal of the application in writing*), wijst de Raad er vooreerst op dat deze bemerkingen gemaakt worden met betrekking tot detentie en niet betreffende de toegang tot de asielprocedure.

3.3.2.9. Uit het AIDA-rapport blijkt *prima facie* dat de gevolgen van het beschouwen van een asielaanvraag van een Dublinterugkeerder als een navolgende asielaanvraag, er onder meer in bestaan dat als een persoon Hongarije verlaten heeft nadat haar asielaanvraag verworpen werd en de persoon geen beroep instelde, de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin verordening wordt toegepast maar alleen als de persoon terugkeert tijdens de beroepstermijn om een beroep in te dienen, dat dit vooral problematisch is in zaken waar de verwerping werd uitgesproken in afwezigheid en de persoon hiervan aldus niet op de hoogte was en geen beroep kon instellen, zodat dergelijke terugkeerders een navolgende aanvraag moeten indienen en geen recht hebben op opvangmogelijkheden en de beroepsprocedure tegen de verwerping of niet verderzetting van de navolgende asielaanvraag geen schorsende werking heeft ten aanzien van het land van verwijdering.

Er kan dus *prima facie* niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Hongaarse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

De Raad stelt vast dat *prima facie* niet blijkt dat de bestreden beslissing gebaseerd op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

3.3.2.10. Gelet op voorgaande vaststellingen, wordt *prima facie* een gebrek in de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij stelt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal bezorgen omwille van de schending van artikel 3 van het EVRM daar de aanvraag niet door de Hongaarse autoriteiten zal onderzocht worden na overdracht, daar zij de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij als afgesloten beschouwen en haar asielaanvraag dus een tweede aanvraag zal betreffen met een verhoogd risico op verwijdering en het principe van non-refoulement. Het nadeel vloeit volgens de verzoekende partij voort uit het feit dat zij het risico loopt dat haar asielaanvraag niet behandeld zal worden volgens de internationale en Europese standaarden.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing

een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER